

LIBRIS

We know
books
colecția
ARCA

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Teculescu, Mircea

Jocul și moartea : poezie / Mircea Teculescu. - Apahida :
Neuma, 2022
ISBN 978-606-9610-14-5

821.135.1

MIRCEA TECULESCU

Jocul și Moartea

POEZIE

Editura
NEUMA
2022

Cuprins

Zilele măștilor	5
Sonetul altui început	6
Mărturisire	7
Stau	8
Dematerializare	9
Do you remember?	10
Scenă de gen	11
Vremea cea bună	12
Culori	13
Parcurs	15
Un sonet despre noi	17
Silabe, șaptesprezece	18
Climate	19
De dragoste, ca o exorcizare	20
Licărul	21
De aici cuvintele își schimbă culoarea	22
Călătoria	23
Uscat	25
Secvență	26
Poarta dinspre cer	27
O privire de înger spre mănăstire	28
Cântec pentru cei cu trup vechi	29
Cutia cu delicatese	30
Pavilion strălucind ca un luceafăr	31
Un chirurg, o pasăre, o plecare amânată	33
Noi, femeia de serviciu și gărgărițele, în aceeași poveste	35
Infirmeră, iubitoare ca o floare ruptă	37
Asistentă, în halatul pudrat cu iubire, sub norii pufoși	38
Întrebări	39

Fiecare zi	40
Trupului meu	41
Rugămintele	43
Despre zăbovirea în trup	44
Tigru prins de raze	46
Salt peste transparentul zid	48
Scintigrafia	49
Literele, niște insecte	51
Despre noi	52
Recunoaștere	54
Galbene frunzi, verzi frunze	55
Holograma	57
Treizeci și trei	59
Materia primă	61
Lumea profundă	63
Dintodeauna	64
Poarta spre tărâmul îngerilor	65
Locul	66
Dacă	67
Traducătorul de poezie	68
Detășare, până la atomul de carbon	70
Trecerea	72
Despre cunoaștere și flori	73
Jocul și moartea	74
Cutia neagră	75
Este sigur	76
Pădurea din grădină	78
Cum să iei cu tine zâmbetul văzduhului îndepărtat	80
Sonet pentru mirii de ieri	81
Panoramare	82
Postfață	83

Aceasta carte a apărut grație
sprijinului și generozității fratelui meu,
Petru Mădălin Teculescu

Motto:

*Fie că Dumnezeu aduce peste noi foamete,
război sau vreo altă nenorocire,
El face aceasta dintr-o mare grijă și bunătate''*

Sfântul Ioan Gură de Aur,
Omilia 7 La statui

Zilele măștilor

Privesc conturul ornat cu oameni al lacului, dintr-o zonă a sa țâșnesc, când și când, stropi ce urcă, agățându-se unul de altul, în trei coloane; pe o latură băieți și fete se mișcă, aruncând cu pietre spre acestea, pe cealaltă un navomodel tocmai tâșnește spre centru și apoi începe să săgeteze suprafața, oglindă a cerului cu nori alburii; îndrăgostiți ținându-se de mână urmează cu pași înceți perimetrul apei, laolaltă cu perechi de părinți sau bunici, care împing cărucioare cu ființe din a căror puritate se naște lumina în timp ce soarele apune, părăsind semnele cerului și pe mine, care fumez o țigară ce pare că se consumă mai încet decât trupul meu; nimic septic în lumea asta, unde un bărbat trecut de treizeci de ani face poze depărtării, iar mama lui îl imită, copiindu-i în ralanti mișcarea, apoi se grăbește să-l urmeze, pe lângă grupurile de tineri care au ornat băncile cu forme și zgomote, din care se va întrupa mâine un alt răsărit, clipa când ți se va impune din nou, cu dragoste, să păstrezi distanța;

Sonetul altui început

Se aude foșnetul merilor din cer,
raiul se vestește tainic, de departe,
trupurile noastre se ascund, deoparte,
cine să le fie, astăzi, grănicer?

îngerul doar strigă, că tu o să arzi,
chip tăiat de lacrimi e a sa figură,
ostenitul cântec a tăcut din gură,
plin acum e locul cu mulțimi de barzi;

smuls din rugăciune e Cuvântul care
spune despre mine că viu încă aș fi
de-aș trăi în cine știe de ce moare;

greu este Cuvântul, dar nu-l poți zări,
așa cum și drumul se tot pierde-n zare,
o să poți să-l afli, când vei adormi...

Mărturisire

O binecuvântare momentul
când apari,
dar ce îl primesc mereu
cu uimire,
așteptând cu emoție clipa
când se va repeta iar,
când strălucirea ta,
în cenușiul prezentului,
va chema cerul
să vină mai jos,
aici, cu noi,
să ne îmbrățișeze strâns,
astfel încât cuvintele
pe care urmează să le rostim,
ajungând în inimi,
cu vibrația lor de cristal,
să nu le oprească de tot;

Stau acasă, ca toți ceilalți,
dar nu mai am suficiența răbdare
pentru a rămâne în casă,
cu papucii mei lipsiți de culorile
luate din depozite ce au strâns
curcubeiele de altădată,
inventez poteci pe parchet și gresie,
îmbrac fiecare zi aproape la fel,
uit că memoria e o simplă epidermă
de pe care reclusiunea desprinde
tot felul de amintiri,
în timp ce orașul ridică
nepăsător din umeri și tace,
ca să pot conștientiza
trecerea impudică a echipajelor de salvare,
nu-mi mai rămâne decât să aflu
cât spațiu și aer pot duce cu mine,
din balcon în interior,
până se va așeza iar noaptea
și vine ora când trebuie să tai
întunericul în felii,
apoi să decupez frumos din ele
umbrele,
care-mi vor face ziua următoare
mai interesantă;

Dematerializare

Acoperiți, tainic, de câte un nor,
îngerii deschid pământescul decor,
timpul începe din nou ca să cadă,
peste noi ajung picuri, zăpadă;

atunci, poate unii oameni devin
mâinile dăruite de către divin;
crengile de copaci ajung să pară
ideograme, desenate-ntr-o seară;

iar frigul va vine pe carne și oase,
va prinde încet cele sărăcăcioase,
va umple și străzile triste cu noapte,
vor îngheța ascunsele noastre fapte;

încet, când vor bate clopote în flori,
se vor risipi ale zilei culori
și, pentru o nemărturisită vină,
se va stinge în zare cereasca grădină;

Do you remember?

Câteodată,
în zi de primăvară,
se făcea tare frig;

mai apărea și câte un fulg
iar ție îți răsăreau pe obraji
forme de flori;

cu săruturi
eu le acopeream atunci,
cu nespuse de multe săruturi,

să nu înghețe;

Scenă de gen

Vârsta ne-a tot îndepărtat
de lumea vie
cum vara în iunie,

blocurile, copacii și oamenii
sunt tot mai mult acum
machete din plastilină colorată,
care descriu cuprinsul zilei,
apoi se ascund pe google maps;

trecutele gesturi amante
stau aproape uitate,
împăturite, ca niște batiste
de care nu mai e demult nevoie -
deși zâmbetul tău,
blitz ce-mi luminează ființa,
arată că încă îți pasă că te iubesc;

Vremea cea bună

Aripile avioanelor
străluceau,
trăgând norii;

se pregătea vremea cea bună
pentru sădit păsări
din care să răsară florile
zburătoare, acele
flori care oftează ușor
ori de câte ori
li se deschid mugurii,

cum niște ochi curioși
de copiii
aflați prin cer, prima oară;

Culori

Așa cum ochiul
frunză este,
când verde ți se arată
ție,
norocosului ajuns în pădurea
unde se poate afla
secretul învierii din morți
al copacilor,
dacă iubești rugăciunea;

asa cum ochiul
pește este,
tăcut și lunecător
printr-o apă ce curăță,
când clipește semnalizând albastru,
pentru a apropia cerul
fără de care nu poți exista
tu,
biata formă fără aripi;

asa cum ochiul
stea este,
înfățișându-se ție strălucitor,
cu lacrimile uscate,
spre a te convinge
prin lumina țintită spre inima-ți,